

Pritožba, ki jo je Evropska komisija 6. novembra 2020 vložila zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi razširjeni senat) z dne 23. septembra 2020 v zadevi T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg/Enotni odbor za reševanje

(Zadeva C-584/20 P)

(2020/C 423/47)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: Evropska komisija (zastopniki: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, A. Steiblytė, V. Di Bucci, agenti)

Drugi stranki v postopku: Landesbank Baden-Württemberg, Enotni odbor za reševanje

Predloga

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- sodbo Splošnega sodišča razveljavi;
- plačilo stroškov naloži nasprotni stranki v postopku s pritožbo.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica meni, da je treba izpodbijano sodbo, s katero je Splošno sodišče Sklep Enotnega odbora za reševanje (EOR) z izvršne seje z dne 11. aprila 2017 o izračunu predhodnih prispevkov v Enotni sklad za reševanje za leto 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05) razglasilo za ničen v delu, v katerem se nanaša na banko Landesbank Baden-Württemberg, razveljaviti iz teh razlogov:

Prvič, opredelitev priloge k spornemu sklepu naj bi bila napačna v delu, v katerem je Splošno sodišče ugotovilo, da ta priloga s tem sklepom „ni neločljivo povezana“. Pri tem naj bi šlo za izkrivljanje dejstev. Poleg tega naj bi Splošno sodišče v zvezi s tem kršilo načelo kontradiktornosti postopka in pravico Enotnega odbora za reševanje do obrambe. Priloga k spornemu sklepu naj bi bila neločljiv sestavni del tega sklepa. Ta priloga naj bi bila skupaj z besedilom Sklepa elektronsko predložena na izvršni seji in na tej seji potrjena. Na spremnem listu za lastnoročni podpis Sklepa naj bi bila zadevna priloga navedena pod isto šifro. Splošno sodišče naj bi to spregledalo in naj Enotnemu odboru za reševanje ne bi nikakor omogočilo, da bi dokazal povezanost obeh dokumentov, čeprav je šlo za pravno napako, ki jo je Splošno sodišče preučilo po uradni dolžnosti.

Drugič, Splošno sodišče naj bi ugovor nezakonitosti, ki je bil na prvi stopnji naveden zoper Delegirano uredbo 2015/63, ⁽¹⁾ za dopusten štelo ob napačni uporabi prava in brez obrazložitve. Splošno sodišče naj ne bi upoštevalo, da naj bi domnevna nezakonitost Delegirane uredbe izhajala iz Uredbe (EU) št. 806/2014 ⁽²⁾ in Direktive 2014/59. ⁽³⁾ Ker pa zakonitost zadnjenavedenih dveh pravnih aktov ni bila sporna, naj Splošno sodišče ne bi smelo preizkusiti kršitve prava v Delegirani uredbi, ki naj bi končno temeljila na enem od obeh nadrejenih pravnih aktov. Splošno sodišče naj tudi ne bi obrazložilo, v kolikšnem obsegu je mogoče ugotovljene pravne napake v Delegirani uredbi pripisati nadrejenemu pravu.

Tretjič, Splošno sodišče naj bi napačno razlagalo člena 69(1) in 70(2) Uredbe št. 806/2014 v zvezi s ciljno ravno in letnim zneskom. Splošno sodišče naj bi izhajalo iz tega, da naj bi bilo dopustno iti nad oziroma pod ciljno raven in letni znesek. Splošno sodišče pa naj bi pri tem spregledalo, da agencija, kot je Enotni odbor za reševanje, ne more imeti pooblastil za določanje takih zneskov. Zaradi fiksne referenčne zneska naj bi bila nujna sorazmerna delitev bremena na vse zavezanca za plačilo prispevka.

Četrtič, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo s tem, da je štelo, da je Delegirana uredba, to je z njenimi členi od 4 do 7 in njenim členom 9 ter njeno Prilogo I, „soodvisna“, pri čemer naj bi pri opredelitvi prilagoditve prispevkov glede na profil tveganja napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj bi svojo tezo „soodvisnosti“ prispevkov utemeljevalo s prilagoditvijo posamičnih prispevkov glede na profil tveganja institucij, ki morajo te prispevke plačati. Ta prilagoditev pa naj bi izhajala iz primerjave posameznih institucij z njihovimi konkurentkami, ki naj se je ne bi smelo zamenjevati s „soodvisnostjo“.

Petič, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo s tem, da je obveznost obrazložitve Evropske komisije iz člena 296 PDEU prekomerno razširilo. Splošno sodišče naj bi metodologijo za izračun prispevka ob pavšalni kritiki več določb Delegirane uredbe, upoštevanih skupaj, grajala kot nepregledno, čeprav naj bi priznalo zaupnost podatkov institucij, ki so med seboj v konkurenci. Po mnenju pritožnice pa bi morale zadostovati, da se uporabljena metodologija, njen smisel in njen obseg v posameznem sklepu obrazložijo, tako da jo lahko vsak zavezanec za plačilo prispevka poveže z upoštevniimi podatki, ki se nanašajo nanj. Podatki njegovih številnih konkurentov naj pri tem ne bi bili upoštevni. V sodni praksi naj bi bilo več primerov, v katerih naj bi bila ohranjena zaupnost podatkov konkurenčnih oseb, ne da bi bile zadevne ureditve zavrjene. Končno naj Splošno sodišče ne bi uporabilo svojih postopkovnih pravil glede dostopa do zaupnih podatkov.

- (¹) Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44).
- (²) Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1).
- (³) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190).

**Sklep predsednika Sodišča z dne 5. oktobra 2020 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Verwaltungsgericht Köln – Nemčija) – Interseroh Dienstleistungs GmbH/Land Nordrhein-Westfalen**

(Zadeva C-353/19) (¹)

(2020/C 423/48)

Jezik postopka: nemščina

Predsednik Sodišča je odredil izbris zadeve.

(¹) UL C 255, 29.7.2019.